

PÁTEK LIDOVÝCH NOVIN

1. RADĚJI BYCH VŮBEC NEMLUVIL

09.12.2022 Pátek Lidových novin - Karolína Minaříková Krupková
strana: 6 rubrika: Rozhovor:

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadla; moravskoslezského; Národního; Ostravě

IGOR OROZOVIČ, jak jej možná neznáte. Kromě herectví skládá hudbu, zpívá, tvoří linoryty a koláže. Letos se rozhodl vsadit na svou hudební vášeň a vydal se na sólovou dráhu. Proč si na pódiu nechce povídat? A jak založil vlastní sbírku náušnic?

Byli jsme překvapení, že lidi nakonec přišli, aniž věděli, na co jdou. Vlastně kupovali zajíce v pytli," směje se Igor Orozovič v žižkovské kavárně Pracovna. Přes léto úspěšně odehrál svou první koncertní šňůru, aniž by vydal autorské album. Zatím prý desku nechystá, i když v budoucnu snad nějakou nahraje. Teď se chce tento muž mnoha talentů věnovat kromě divadla hlavně koncertování; živá hudba ho prý naplňuje nejvíc. Jeho fanoušci si ho již brzy poslechnou na dvojici vánočních koncertů v Divadle pod Palmovkou. Přijít mohou všichni, komu jsou kromě českého herce sympatické šansony o černé labuti, jež se zamilovala do labutího šlapadla, či blues o zblešeném kousku Žižkova.

- Poprvé jste na pódiu jako Igor Orozovič, sólový muzikant. Jak se vám v nové roli líbí?

Baví mě to ještě víc, než jsem čekal. A zdá se, že to chce i někdo poslouchat, protože náš vánoční koncert se ihned vyprodal. Přidali jsme proto i druhý termín.

- Máte navíc výhodu, že jste herec. Dokážete publikum pobavit...

To ano, ale chtěl bych ho bavit v rámci hudební performance, ne výplní mezi písněmi. Nejsem bavič z podstaty. Mluvení s diváky mezi hraním pro mě není nejkomfortnější. V divadle mluvím za roli, tady za sebe. Nejrádši bych nemluvil vůbec, ale vím, že nějaká komunikace je potřeba. Hledám v tom balanc. Tohle si dopředu nenacvičíte, na to je potřeba zažít si nějaká ta trapna.

- Interpreti většinou sólové kariéry začínají vydáním alba. Proč jste začal šňůrou koncertů?

Je jiná doba. Muzikanti už si nevydělávají vydáním cédéčka. Lidi si dnes hudbu stahují a pouštějí na Spotify. U mě to byl trochu risk, protože si u mě posluchači nemají úplně co pouštět. Na Spotify najdou písničky z našeho Cabaretu Calembour, který je však žárově malinko jinde, nebo Hippokratovu přísahu, kterou na koncertech také hrajeme. Byli jsme vlastně překvapení, že lidi nakonec přišli, aniž věděli, na co jdou. Vlastně kupovali zajíce v pytli. (směje se) Chci ale lidem dát něco, co na koncertech v našem českém rybníčku normálně nedostávají. Myslím, že tu není žádný chlap, který by takovou hudbu dělal. Navíc nám jde i o kvalitu zážitku. Máme docela košaté obsazení kapely, od elektrické kytary po příčnou flétnu, v La Fabrice jsme měli křídlo, na Palmovce bude celý pěvecký sbor. Taky se snažíme, aby do sebe písničky dramaturgicky, koncepčně zapadaly a třeba i překvapovaly. Aby to všechno nebylo jen jako jeden dlouhý song. I takové kapely znám. Zní jim to skvěle, ale po čtvrté písničce už nevím, co zpívali na začátku, a je to všechno jen jako nějaké přibližné pocity... Tak by se mohla jmenovat nějaká písnička. Přibližný pocity. To je dobrý! To si zapamatuju!

- Takže album nechystáte?

Jasně že někdy bude. Ještě chci několik písniček vymyslet, dát dohromady sadu písní, které by spolu měly být na cédéčku. Ale když budou vycházet jako singly, stejně je posluchači najdou na Spotify. A já si prodejem cédéček jen tak vydělávat nebudu. To bych musel být opravdu celebrita – a myslím, že nikdy nebudu mainstream. Hodně muzikantů chce vydat cédéčko, a pak mají pocit, že jsou muzikanti. Pro mě je hudba, když hraju na piano, když zpívám. Pro mě je radost být s kapelou, s živou hudbou. A když vydám cédéčko, budu mít radost z čeho? Z prodeju?

- Vystupujete s už zmíněným divadlem Cabaret Calembour. Proč jste toužil po tom, hrát sólo?

Vždycky jsem si to chtěl zkusit a dělat si své songy. Ale připadal jsem si moc mladý, nezkušený. Neměl jsem odvahu jít sám před lidi. Potřeboval jsem nabrat sebevědomí. Nemám v sobě zas tolik exhibicionismu. Ale pak jsem si řekl, že by také mohlo být pozdě, když mi bude brzy čtyřicet. Tak jsem si řekl: Teď, nebo nikdy. A druhá věc – v Cabaretu hrajeme z devadesáti procent zábavné písničky. To já jim tam vždycky propašuju nějaký šanson a oni vědí, že to musejí přetrpět. Taky jsme si vybudovali vlastní poetiku, kterou by bylo škoda bořit. Ale já si potřebuji zkoušet nové interpretační a žánrové možnosti. Cabaret samozřejmě funguje dál. Je to srdcovka. V červnu bude nová premiéra. Přijďte!

- Kdy jste začal hrát na piano?

Měli jsme ho doma. Brnkal jsem na něj už jako malý. Pak jsem začal chodit do zušky.

- Rád?

No, mám dost přísnou mámu. Jsem jí vděčný, že nade mnou každý den minimálně hodinu seděla, a taky úžasné profesorce Čapkové. Nevím, která z nich byla přísnější. (směje se) Je důležité překlenout to období, kdy je to jen utrpení a žádná radost. Nevím, jestli se dnes hra na klavír vyučuje zábavněji. Tehdy to ale byly jen stupnice a prstová cvičení. Dnes můžete hrát i nějakou popinu, blbnout s internetem. My jsme hráli jen klasiku.

- Kdy se to zlomilo?

Než jsem se naučil hrát tak, aby mě to bavilo. Pak jsem paní profesorce složil krásnou písničku jako poděkování k jejím sedmdesátým narozeninám. Postupně jsem si zkoušel psát písničky, na Ježkárně jsem napsal ke klauzurám takový minimuzikálek. No a pak jsme na DAMU začali s Cabaretem Calembour. Postupně jsem opustil hraní z not a začal používat kreativnější muzikantskou část mozku. Bylo potřeba si to v hlavě malinko překopat. Ke hře z listu jsem se vrátil až po letech, když jsem v Národním divadle hrál v hudební revue V rytmu swingu buší srdce mé. To jsem se čtyři skladby učil asi tři měsíce. Najednou už na to mozek nebyl zvyklý. Stejně jako když jsem se připravoval na svou roli manažera Bobana v recitálu Marta.

- Pro koho je vaše hudba?

Pro všechny, doufám. Ale moje písně jsou dost epické, hodně založené na textech. Snažím se obrodit pojem melodie, takže se nabízí slovo šanson. Ale nechci se škatulkovat. Podle mě je to právě to, co moderní doba potřebuje – kombinaci poezie, příběhů, environmentální romantiky a testosteronu. (směje se) Snažím se svou hudbu dělat poctivě, nepodbíživě – a doufám, že to v těch písničkách lidi najdou.

- Nedávno jsem dělala rozhovor se zpěvákem Adamem Mišíkem, který říká, že dnešní hity nepotřebují mnoho slov ani vzletné obraty. Co si o tom myslíte?

Nechci nic odsuzovat. Všechny žánry mají právo na život. Já sám dělám obyčejné písničky. Ale mě ta většinová produkce nějak nebaví. Mizí texty a melodie, převládají beats a atmosférická počítačová hudba. K té heslovitosti: asi je přejímaná z anglicky zpívané hudby. Hodně mladých tvoří v angličtině, ve které nemají vůbec žádný cit. Já to chápu, také to v ní někdy zkouším – a ono to v té pseudo blablaštině zní opravdu všechno dobře. Ale napsat v češtině zajímavou věc je sakra těžké. V Cabaretu Calembour máme improvizované večery, na které píšu takové rychlopísničky. Děláme si z toho legraci. Jsou to totálně chytivé, laciné hitovky, ale takových zvládnou napsat třicet za den. Vždycky si ale řeknu: No, dobrý, asi by to mělo úspěch, ale mě to nebaví. Já si za tím chci stát, aby to byla poctivá práce. Mám například skladbu Anděl. Její první slova mě napadla v pralese. Ta melodie, kterou jsem si zazpíval a nahrál ji do telefonu, je úplně jednoduchá. Asi dva měsíce jsem vymýšlel lepší, a nakonec jsem se vrátil k té původní. Chci tím říct, že člověk nemusí vymýšlet Šostakoviče, ale musí hledat podstatu ve spojení textu s hudbou. Nesmí to být oddělené. Ne že mi někdo vymyslí super nápěv a já na to napíšu: "Ooo, mám tě rád, chci tě svlíkat."

- Jak vznikl váš první sólo singl Náušnice?

Můj kamarád a bývalý šéf z ostravského divadla Pavel Šimák pořád chrlí různé náměty na filmy. Vymysleli jsme spolu jeden takový o klukovi, který měl hodně ženských a hledá se. Napadl mě takový detail, že by mohl sbírat náušnice po svých milenkách. Jinému kamarádovi jsem totiž jednou půjčil byt a pak jsem v posteli našel ztracenou náušnici, kterou tam nechala holka, o které mi ani neřekl, že si ji tam přiveče. I když mi to mohlo dojít. Později se to stalo i mně – a začal jsem je sbírat. Z legrace. I na ulici. V létě jsem dokonce jednu našel v Gruzii.

- Kolik už jich máte?

To nevím, ale ukládám je do takové krabičky a v klipu je na ni zpomalený záběr.

- To je tedy pěkná sbírka.

Jen na ulicích je jich poztrácených strašně moc. V den, kdy jsem jel ze studia, z nahrávání Náušnic, najednou celá tramvaj začala něco řešit. Lekl jsem se, co se děje, a nějaká holka zase ztratila náušnici. Takhle je to pořád! Ve studiu mi dokonce jeden z muzikantů vyprávěl, že taky jednou našel náušnici. Dal si ji do kapsy, jenomže ji našla žena a byl to velký průser. Jak se říká, to nevysvětlíš! (směje se) Každý má s náušnicemi nějaký takový příběh.

- Má Iva Janžurová ráda vaši píseň Madame de Janjour, kterou jste jí složil k 80. narozeninám?

Miluje ji! My taky – a diváci taky. Minule jsme ji museli hrát jako předavek. Asi budeme muset natočit i nějaký klip.

- Vy často píšete ženám k významným událostem – paní učitelce, Ivě Janžurové...

Víte, jak to je? Já nemám potřebu jít se z něčeho vypsát. Já musím mít úkol! Navíc, co já jako umělec můžu někomu dát než obrázek

nebo písničku? Takže všechny linoryty a koláže jsem udělal k nějakým premiérám, svatbám, narozeninám. Stejně tak spousta mých písniček vzniká tak, že si je dám jako úkol. Termíny dělají umění! U mě to tak opravdu funguje.

- Kromě vlastních písní hraje i jednu skladbu od Davida Bowieho, kterou jinak zpíváte v muzikálu Lazarus. Máte to představení rád?

Pro mě to bude fakt hodně smutné, až tenhle muzikál skončí. Ale právě nahrávám audioknihu Muž, který spadl na Zemi, podle níž vznikl film a následně muzikál Lazarus. Hned jak román od Waltera Tevise vyšel v češtině, začal jsem se pít po právech. Trochu jsem se vydavatelství vecpal a řekl jim, že audioknižku nemůže nahrát nikdo jiný než já. Rok se přede mnou trochu schovávali, protože co jim má co radit nějaký herec... (směje se) Ale nakonec to se mnou zkusili – a byla to moc pěkná práce s režisérem Vítem Malotou. Do Vánoc by to mělo být venku.

- Na playlistu vašich koncertů je i jedna srbská protiválečná písnička. Proč jste ji zařadil?

Dědeček byl z Bosny, mám tedy silný vztah k Balkánu. Dokonce mám nějaké dědovy texty, které bych chtěl zhudebnit.

- Dědeček psal?

Pár textů mi napsal a všechno je to o Jugoslávii. Ale s tou písničkou, o které mluvíte, se to semlelo hrozně rychle. Když přišla válka na Ukrajině, nechtěl jsem zhudebnit nějakou ukrajinskou báseň, protože to by bylo hrozně prvoplánové. Navíc to téma je mnohem složitější. Mám radši, když mají věci širší platnost. Hippokratova armáda také není jen o covidu a stejně tak Madame de Janjour nemusí být jen o Janžurce. Výběr protiválečné písničky jsem konzultoval s mamkou. Na Balkáně jich totiž mají strašně moc a bohužel je to pro ně pořád živé téma. Mamka mi poslala tuhle, poslechl jsem si ji a hned se na ulici na Žižkově rozbřečel. Je to krásná protiválečná písnička a její refrén zní: "Ať se vylejou oceány z břehů, ať klidně nepřestane nikdy pršet, ať roztají věčné ledy, ať roztají věčné sněhy, ať vybuchnou všechny vulkány, ať se zblázní všechny hromy a blesky, ale hlavně ať není válka."

- Jaký bude váš vánoční koncert v Divadle pod Palmovkou?

Krásný! Budeme tam mít studentský pěvecký sbor Besharmonie. Hrál jsem s nimi už v kostele svatého Petra a Pavla, kde měli koncert pro neslyšící. Zpívali tehdy moji Hippokratovku a překladatelé ji překládali do znakového jazyka. Magické. A tak mě napadlo, že bych je mohl oslovit, zda by teď nebyli mými hosty oni. Určitě tam musí zaznít písnička Holoubek, kterou jsem napsal pro představení Bezruký Frantík v Divadle pod Palmovkou. Sbor bude krásně znít i v písničce Anděl. Potom se k nim naopak přidám já – mají na repertoáru překrásné věci. A samozřejmě máme připravenou i vánoční pecku. Pro koncert také vzniká několik novinek.

- Stíhal jste se vůbec připravovat na představení Hordubal, které mělo premiéru na začátku prosince v Národním divadle?

Ano, hraji tam Mechajla Hordubala, postavu, která se mimo jiné stará o zábavu. Ve hře zpívám asi sedm rusínských písní. Zkoušeli jsme s režisérem Michalem Vajdičkou. Potvrdilo se mi, že je přesně takový, jak jsem slyšel.

- Prý se hodně věnuje hercům...

No právě! A podtextovému hraní. Přesně takhle hraje třeba paní Janžurová. Za každou větou má něco – a pak pro diváka vzniká to důležité napětí. Takhle pracuje jen málo režisérů. Často totiž počítají s tím, a v něčem mají možná i pravdu, že herec by si takové věci měl dělat sám. Pak ale nemá s ostatními společnou řeč. Moc nás to baví. Přemýšlím, že jedna z rusínských písní by se hodila i do mého vlastního repertoáru. Baví mě, když nám na koncertě zní různé jazyky – angličtina, čeština, francouzština, srbština. S naší geniální zpěvačkoflétnistkou Kristýnou Farag si snad na vánočním koncertě zaspíváme i jednu tureckou písničku, než nás nadobro opustí. Odjíždí totiž do Anglie.

- Kristýna Farag geniálně zpívá vaši píseň ORL – Kolorатурní árie Otorhinolaryngologie. Kdo ji bude zpívat po ní?

To nevím. Kristýna je úžasná osoba. Pro mě byla velkou oporou, ale musím to zvládnout bez ní. Je to ztráta i pro Cabaret Calembour.

- V létě jste na Instagramu sdílel fotky z návštěvy Gruzie. Jak jste se tam měl?

A to jsem na síti nedal to nejzajímavější. Navštívili jsme třeba opuštěné lázně, které nám doporučili místní. Je to malé městečko duchů. Bývalo tam dvacet dva sanatorií, dnes funguje jen jedno. Všemi budovami se dá procházet, prorůstá jimi příroda, zároveň jsou velmi zachovalé. Najdete tam viset ze stropů křišťálové lustry, na zemi dřevěné parkety. V jedněch takových lázních jsme dokonce přespali.

- Jen s batohem jezdíte na dovolenou často?

Snažím se. Do Gruzie jsem vždycky chtěl. Mám rád autentické destinace, které mají výrazně zachovanou neglobalizovanou kulturu, nesmáznutou západním myšlením. Odmalička jsem s turistickým oddílem jezdil do Rumunska, ještě než tam Evropská unie začala stavět silnice. Z hlediska dobrodruhů to šlo do kytek, ale chápu, že pro zemi samotnou je to dobré. Spali jsme tehdy u bačů, v

klášterech. Člověka všude hostili. V Gruzii už to jde ale také do kytek.

- Co jste zažil?

Navštívili jsme třeba překrásnou horskou oblast Svanetie, kam jezdí úplně všichni. Chtěl jsem ji ale vidět, protože za deset let to tam bude jako ve Švýcarsku. Jsou to údajně nejvýše položené obývané vesnice v Evropě a mají specifické domečky se strážními věžemi. Ale teď už tam rostou hotely. Turisté tam chodí track mezi čtyřmi vesnicemi, přičemž většina z nich si zaplatí transport svých kufrů na kolečkách a jdou si po horách s batůžkem. Pak dojdou do hotelu, kde už na ně čeká kufr, pokoj a zaplacená věča. A je to strašně cenově napálené. Když si člověk nese všechno sám, má k cestě úplně jiný vztah. Chápu, že je to bez těžkého batohu fajn, ale jde o princip.

- Vy jste se napálit nenechal?

Gruzínci nemají zdravé byznysové myšlení – podle mě za to může náhlý náraz kapitalismu po období Sovětského svazu jako u nás v devadesátkách. Ceny napálí úplně nesmyslně. Šli jsme se třeba podívat na promítání skvělého filmu Dede, který se točil přímo ve vesnici Ušguli. Projekční plátno byl otočený banner přitlučený ke kamenné zdi, zvuk šel jen z počítače – a chtěli dvě stovky za lístek. Moje slečna mě musela uklidňovat, protože já jsem na tyhle věci rozčilovací. Snažil jsem se jim vysvětlit, že tohle není byznys, protože diváci jsou otrávení, už jim sem nikdo nepřijde, že to mají drahé, a přitom nepustí ani bedny. V jedné vesnici chtěli za dvě instantní kávy 300 korun! Trasu maršrutkou, kterou místní jezdí za sto pade, si účtovali za šest set. Ale samozřejmě to jsou jen ty turismem pokřivené destinace. Jinak je to pohostinný národ.

- Kam pojedete příště?

Už dlouho chci do Indie. Pro začátek do Ladaku na severu. Chci ještě vidět Tušetii, východ Gruzie, kam se moc nejezdí. Ještě bych si chtěl sám projet Balkán a podívat se do Japonska. Asie mě hodně zajímá.

- Kromě záliby v exotických destinacích máte i exotického mazlíčka, a sice oblovku žravou, velkého šneka jménem Ambrož. Jak se má?

Skvěle! Už mám Ambrože IV., z mých zkušeností se totiž dožívají tak čtyř let. O jednom už jsem si dokonce myslel, že umřel, ale nakonec záhadně ožil. U nich je výhoda, že se o ně člověk nemusí moc starat. Stačí jim okurka, a když jim není dobře, nemají vhodnou vlhkost nebo jim je zima, zavíčkují se a vylezou, až když je to dobrý. Ale žerou i z ruky a jsou poměrně komunikativní. Navíc nevydávají žádné zvuky. Ale už jsem si říkal, že bych je měl víc využít. Účinkují ve znělce mých YouTube hororů Sto hororů ve sto slovech a taky jsou v úvodu naší knihy Cabaret Calembour – Všechno nejlepšší. U každého, kdo je zná, jsou kultovní.

IGOR OROZOVIČ (38) Český herec a muzikant se narodil v Praze, má srbské předky. Po gymnáziu studoval dva roky muzikálové herectví na Konzervatoři Jaroslava Ježka, poté činoherní herectví na DAMU. V roce 2009 dostal titulní roli Sofoklova Oidipa v činohře **Národního divadla moravskoslezského v Ostravě** a získal zde stálé angažmá. Ve stejné době spoluzaložil divadelní soubor Cabaret Calembour, s nímž vystupuje dodnes, píše pro něj texty i hudbu. Od roku 2013 je členem činohry Národní divadla v Praze, kde ho lze nově vidět v představení Hordubal. V roce 2019 uvedlo Divadlo pod Palmovkou hru Bezruký Frantík, na níž se Orozovič autorsky podílel. Televizní diváci ho znají ze seriálu Polda či ze série Devadesátky, kde ztvárnil jednoho z tzv. orlických vrahů. Loni veřejnost zaujal charitativní písní Hippokratova armáda, kterou složil na podporu lékařů starajících se o covidové pacienty. Letos se vydal i na sólovou hudební dráhu, kterou odstartoval koncertní šňůrou a vydáním singlu Náušnice. Všestranný talent. Igor Orozovič hraje na klavír a ke svým skladbám si píše hudbu i texty. Má taky talent na jazyky: mluví anglicky, francouzsky a srbsky. Muzikál Lazarus podle Davida Bowieho a dramatika Endy Walshe uvádí pražské Divadlo Komédie. Drama Hordubal (dole) mělo premiéru v Národním divadle na začátku prosince (vlevo Igor Orozovič, vpravo Jiří Štěpnička).

Foto: Tomáš Krist

Foto: Právě teď je Igor Orozovič k vidění ve filmové komedii Za vším hledej ženu. V lednu bude mít premiéru film Přání k narozeninám.

Foto Bio Illusion, Bioscop

Foto archiv I. O.

Foto Divadlo Komédie, ND

RADĚJI BYCH VŮBEC NEMLUVIL

IGOR OROZOVIČ, jak jej možná neznáte.
Kromě herectví skládá hudbu, zpívá, tvoří linoryty a koláže.
Letos se rozhodl vsadit na svou hudební vášeň a vydal se
na sólovou dráhu. Proč si na pódiu nechce povídat?
A jak založil vlastní sbírku náušnic?

Text: Karolína Minaříková Krupková
Foto: Tomáš Krist

B yli jsme překvapení, že lidi nakonec přišli, aniž věděli, na co jdou. Vlastně kupovali zajíce v pytli," směje se Igor Orozovič v žižkovské kavárně Pracovna. Přes léto úspěšně odehrál svou první koncertní šňůru, aniž by vydal autorské album. Zatím prý desku nechystá, i když v budoucnu snad nějakou nahraje. Teď se chce tento muž mnoha talentů věnovat kromě divadla hlavně koncertování; živá hudba ho prý naplňuje nejvíc. Jeho fanoušci si ho již brzy poslechnou na dvojici vánočních koncertů v Divadle pod Palmovkou. Přijít mohou všichni, komu jsou kromě českého herce sympatické šansony o černé labuti, jež se zamilovala do labutího šlapadla, či blues o zablženém kousku Žižkova.

Poprvé jste na pódiu jako Igor Orozovič, sólový muzikant. Jak se vám v nové roli líbí?

Baví mě to ještě víc, než jsem čekal. A zdá se, že to chce i někdo poslouchat, protože náš vánoční koncert se ihned vyprodal. Přidali jsme proto i druhý termín.

čtvrté písničky už nevím, co zpívali na začátku, a je to všechno jen jako nějaké přibližné pocity... Tak by se mohla jmenovat nějaká písnička. Přibližný pocity. To je dobrý! To si zapamatuju!

Takže album nechystáte?

Jasně že někdy bude. Ještě chci několik písniček vymyslet, dát dohromady sadu písní, které by spolu měly být na cédéčku. Ale když budou vycházet jako singly, stejně je posluchači najdou na Spotify. A já si prodejem cédéček jen tak vydělávat nebudu. To bych musel být opravdu celebrita – a myslím, že nikdy nebudu mainstream. Hodně muzikantů chce vydat cédéčko, a pak mají pocit, že jsou muzikanti. Pro mě je hudba, když hraju na piano, když zpívám. Pro mě je radost být s kapelou, s živou hudbou. A když vydám cédéčko, budu mít radost z čeho? Z prodeje?

Vystupujete s už zmíněným divadlem Cabaret Calembour. Proč jste toužil po tom, hrát sólo?

Vždycky jsem si to chtěl zkusit a dělat si své songy. Ale dřívadal jsem si moc mladý, nezkušený.

Právě teď je Igor Orozovič k vidění ve filmové komedii Za vším hledej ženu. V lednu bude mít premiéru film Přání k narozeninám.

Máte navíc výhodu, že jste herec.

Dokážete publikum pobavit...

To ano, ale chtěl bych ho bavit v rámci hudební performance, ne výplní mezi písněmi. Nejsm bavič z podstaty. Mluvení s diváky mezi hraním pro mě není nejkomfortnější. V divadle mluvím za roli, tady za sebe. Nejradši bych nemluvil vůbec, ale vím, že nějaká komunikace je potřeba. Hledám v tom balanc. Tohle si dopředu nenacvičíte, na to je potřeba zažít si nějaká ta trapna.

Interpreti většinou sólové kariéry začínají vydáním alba. Proč jste začal snůrou koncertů?

Je jiná doba. Muzikanti už si nevydělávají vydáním cédéčka. Lidé si dnes hudbu stahují a používají na Spotify. U mě to byl trochu risk, protože si u mě posluchači nemají úplně co pouštět. Na Spotify najdou písničky z našeho Cabaretu Calembour, který je však zároveň malinko jinde, nebo Hippokratovu přísahu, kterou na koncertech také hrajeme. Byli jsme vlastně překvapení, že lidé nakonec přišli, aniž věděli, na co jdou. Vlastně kupovali zajíce v pytli. (*směje se*) Chci ale lidem dát něco, co na koncertech v našem českém rybníčku normálně nedostávají. Myslím, že tu není žádný chlap, který by takovou hudbu dělal. Navíc nám jde i o kvalitu zážitku. Máme docela košaté obsazení kapely, od elektrické kytary po přičnou flétnu, v La Fabricce jsme měli křídlo, na Palmovce bude celý pěvecký sbor. Tak se snažíme, aby do sebe písničky dramaturgicky, koncepčně zapadaly a třeba i překvapovaly. Aby to všechno nebylo jen jako jeden dlouhý song. I takové kapely znám. Zní jim to skvěle, ale po

Neměl jsem odvahu jít sám před lidi. Potřeboval jsem nabrat sebevědomí. Nemám v sobě zas tolik exhibicionismu. Ale pak jsem si řekl, že by také mohlo být pozdě, když mi bude brzy čtyřicet. Tak jsem si řekl: Teď, nebo nikdy. A druhá věc – v Cabaretu hrajeme z devadesátiprocent zábavní písničky. To já jim tam vždycky propašuju nějaký šanson a oni vědí, že to musejí přetrpět. Taky jsme si vybudovali vlastní poetiku, kterou by bylo škoda bořit. Ale já si potřebuji zkusit nové interpretační a žánrové možnosti. Cabaret samozřejmě funguje dál. Je to srdcovka. V červnu bude nová premiéra. Přijďte!

Kdy jste začal hrát na piano?

Měli jsme ho doma. Brnkal jsem na něj už jako malý. Pak jsem začal chodit do zkušky.

Rád?

No, mám dost přísnou mámu. Jsem jí vděčný, že nade mnou každý den minimálně hodinu seděla, a taky úžasné profesorce Čapkové. Nevím, která z nich byla přísnější. (*směje se*) Je důležité přelknout to období, kdy je to jen utrpení a žádná radost. Nevím, jestli se dnes hra na klavír vyučuje zábavněji. Tehdy to ale byly jen stupnice a prstová cvičení. Dnes můžete hrát i nějakou popinu, blbnout s internetem. My jsme hráli jen klasiku.

Kdy se to zlomilo?

Než jsem se naučil hrát tak, aby mě to bavilo. Pak jsem paní profesorce složil krásnou písničku jako poděkování k jejím sedmdesátým narozeninám. Postupně jsem si zkusil psát písničky, na Ježkárně jsem napsal ke klauzurám takový

minimuzikálek. No a pak jsme na DAMU začali s Cabaretem Calembour. Postupně jsem opustil hraní z not a začal používat kreativnější muzikantskou část mozku. Bylo potřeba si to v hlavě malinko překopat. Ke hře z listu jsem se vrátil až po letech, když jsem v Národním divadle hrál v hudební revue V rytmu swingu buší srdce mé. To jsem se čtyři skladby učil asi tři měsíce. Najednou už na to mozek nebyl zvyklý. Stejně jako když jsem se připravoval na svou roli manažera Bobana v recitálu Marta.

Pro koho je vaše hudba?

Pro všechny, doufám. Ale moje písně jsou dost epické, hodně založené na textech. Snažím se obrodit pojem melodie, takže se nabízí slovo šanson. Ale nechci se škatulkovat. Podle mě je to právě to, co moderní doba potřebuje – kombinaci poezie, příběhu, environmentální romantiky a testosteronu. (*směje se*) Snažím se svou hudbu dělat poctivě, nepodbízá – a doufám, že to v těch písničkách lidé najdou.

Nedávno jsem dělala rozhovor se zpěvákem Adamem Mišíkem, který říká, že dnešní hity nepotřebují mnoho slov ani vzletné obraty. Co si o tom myslíte?

Nechci nic odsuzovat. Všechny žánry mají právo na život. Já sám dělám obyčejné písničky. Ale mě ta většinová produkce nějak nebaví. Míží texty a melodie, převládají beats a atmosférická počítačová hudba. K té heslovitosti: asi je přejímaná z anglicky zpívané hudby. Hodně mladých tvoří v angličtině, ve které nemají vůbec žádný cit. Já to chápu, také to v ní někdy zkouším – a ono to v té pseudo blablaštině zní opravdu všechno dobře. Ale napsat v češtině zajímavou věc je sakra těžké. V Cabaretu Calembour máme improvizované večery, na které píšu takové rychlopísničky. Děláme si z toho legraci. Jsou to totálně chytlavé, laciné hitovky, ale takových zvládnou napsat třicet za den. Vždycky si ale řeknu: No, dobrý, asi by to mělo úspěch, ale mě to nebaví. Já si za tím chci stát, aby to byla poctivá práce. Mám například skladbu Anděl. Její první slova mě napadla v pralese. Ta melodie, kterou jsem si zazpíval a nahrál ji do telefonu, je úplně jednoduchá. Asi dva měsíce jsem vymýšlel lepší, a nakonec jsem se vrátil k té původní. Chci tím říct, že člověk nemusí vymýšlet Sostakoviče, ale

vi, který měl hodně ženských a hledá se. Napadl mě takový detail, že by mohl sbírat náušnice po svých milenkách. Jinému kamarádovi jsem totiž jednou půjčil byt a pak jsem v posteli našel ztracenou náušnici, kterou tam nechala holka, o které mi ani neřekl, že si ji tam přiveď. I když mi to mohlo dojít. Později se to stalo i mně – a začal jsem je sbírat. Z legrace. I na ulici. V létě jsem dokonce jednu našel v Gruzii.

Kolik už jich máte?

To nevím, ale ukládám je do takové krabičky a v klipu je na ni zpomalený záběr.

To je tedy pěkná sbírka.

Jen na ulicích je jich poztrácených strašně moc. V den, kdy jsem jel ze studia, z nahrávání Náušnic, najednou celá tramvaj začala něco řešit. Lekl jsem se, co se děje, a nějaká holka zase ztratila náušnici. Takhle je to pořád! Ve studiu mi dokonce jeden z muzikantů vyprávěl, že taky jednou našel náušnici. Dal si ji do kapsy, jenomže ji našla žena a byl to velký průser. Jak se říká, to nevysvětlíš! (*směje se*) Každý má s náušnicemi nějaký takový příběh.

Má Iva Janžurová ráda vaši píseň Madamme de Janjour, kterou jste jí složil k 80. narozeninám?

Miluje ji! My taky – a diváci taky. Minule jsme ji museli hrát jako předávek. Asi budeme muset natočit i nějaký klip.

Vy často píšete ženám k významným událostem – paní učitelce, Ivě Janžurové...

Víte, jak to je? Já nemám potřebu jít se z něčeho vypsat. Já musím mít úkol! Navíc, co já jako umělec můžu někomu dát než obrázek nebo písničku? Takže všechny linoryty a koláže jsem udělal k nějakým premiérám, svatbám, narozeninám. Stejně tak spousta mých písniček vzniká tak, že si je dám jako úkol. Termíny dělají umění! U mě to tak opravdu funguje.

Kromě vlastních písní hrajete i jednu skladbu od Davida Bowieho, kterou jinak zpíváte v muzikálu Lazarus. Máte to představení rád?

Pro mě to bude fakt hodně smutné, až tenhle muzikál skončí. Ale právě nahrávám audio-

IGOR OROZOVIČ (38)

Český herec a muzikant se narodil v Praze, má srbské předky. Po gymnáziu studoval dva roky muzikálově herectví na Konzervatoři Jaroslava Ježka, poté činoherní herectví na DAMU. V roce 2009 dostal titulní roli Sofoklova Oidipa v činohře Národního divadla moravskoslezského v Ostravě a získal zde stále angažmá. Ve stejné době spolupracoval divadelní soubor Cabaret Calembour, s nímž vystupuje dodnes, píše pro něj texty i hudbu. Od roku 2013 je členem činohry Národní divadla v Praze, kde ho lze nově vidět v představení Hordubal. V roce 2019 uvedlo Divadlo pod Palmovkou hru Bezruký Frantik, na níž se Orozovič autorsky podílel. Televizní diváci ho znají ze seriálu Polda či ze série Devadesátky, kde ztvárnil jednoho z tzv. orlických vrahů. Loni veřejnost zaujal charitativní písní Hippokratova armáda, kterou složil na podporu lékařů starajících se o covidové pacienty. Letos se vydal i na sólovou hudební dráhu, kterou odstartoval koncertní snůrou a vydáním singlu Náušnice.

musí hledat podstatu ve spojení textu s hudbou. Nesmí to být oddělené. Ne že mi někdo vymyslí super nápěv a já na to napíšu: „Ooo, mám tě rád, chci tě svlíkat.“

Jak vznikl váš první sólo singl Náušnice?

Můj kamarád a bývalý šéf z ostravského divadla Pavel Šimák pořád chrlí různé náměty na filmy. Vymysleli jsme spolu jeden takový o kluko-

knihu Muž, který spadl na Zemi, podle níž vznikl film a následně muzikál Lazarus. Hned jak román od Waltera Tevise vyšel v češtině, začal jsem se pít po právech. Trochu jsem se vydavatelství vecpal a řekl jim, že audioknižku nemůže nahrát nikdo jiný než já. Rok se přede mnou trochu schovávali, protože co jim má co radit nějaký herec... (směje se) Ale nakonec to se mnou zkusili – a byla to moc pěkná práce s režisérem Vitem Malotou. Do Vánoc by to mělo být venku.

Všestranný talent. Igor Orozovič hraje na klavír a ke svému skladbám si píše hudbu i texty. Má taky talent na jazyky: mluví anglicky, francouzsky a srbsky.

Na playlistu vašich koncertů je i jedna srbská protiválečná písnička. Proč jste ji zařadil?

Dědeček byl z Bosny, mám tedy silný vztah k Balkánu. Dokonce mám nějaké dědovy texty, které bych chtěl zhudebnit.

Dědeček psal?

Pár textů mi napsal a všechno je to o Jugoslávii. Ale s tou písničkou, o které mluvíte, se to semlelo hrozně rychle. Když přišla válka na Ukrajině, nechtěl jsem zhudebnit nějakou ukrajinskou báseň, protože to by bylo hrozně prvoplánové. Navíc to téma je mnohem složitější. Mám radši, když mají věci širší platnost. Hippokratova armáda také není jen o covidu a stejně tak Madame de Janjour nemusí být jen o Janžurce. Výběr protiválečné písničky jsem konzultoval s mamkou. Na Balkáně jich totiž mají strašně moc a bohužel je to pro ně pořád živé téma. Mamka mi poslala tuhle, poslechl jsem si ji a hned se na ulici na Žižkově rozbřečel. Je to krásná protiválečná písnička a její refrén zní: „Ať se vylejou oceány z břehů, ať klidně nepře-

stane nikdy pršet, ať roztají věčné ledy, ať roztají věčné sněhy, ať vybuchnou všechny vulkány, ať se zblázní všechny hromy a blesky, ale hlavně ať není válka.“

Jaký bude váš vánoční koncert v Divadle pod Palmovkou?

Krásný! Budeme tam mít studentský pěvecký sbor Besharmonie. Hrál jsem s nimi už v kostele svatého Petra a Pavla, kde měli koncert pro neslyšící. Zpívali tehdy moji Hippokratovu a překladatelé ji překládali do znakového jazyka. Magické. A tak mě napadlo, že bych je mohl oslovit, zda by teď nebyli mými hosty oni. Určitě tam musí zaznít písnička Holoubek, kterou jsem napsal pro představení Bezruký Frantík v Divadle pod Palmovkou. Sbor bude krásně znít i v písničce Anděl. Potom se k nim naopak přidám já – mají na repertoáru překrásné věci. A samozřejmě máme připravenou i vánoční pecku. Pro koncert také vzniká několik novinek.

Stíhal jste se vůbec připravovat na představení Hordubal,

které mělo premiéru na začátku prosince v Národním divadle?

Ano, hrají tam Mechajla Hordubala, postavu, která se mimo jiné stará o zábavu. Ve hře zpívám asi sedm ruských písní. Zkoušeli jsme s režisérem Michalem Vajdičkou. Potvrdilo se mi, že je přesně takový, jak jsem slyšel.

Prý se hodně věnuje herecům...

No právě! A podtextovému hraní. Přesně takhle hraje třeba paní Janžurová. Za každou větou má něco – a pak pro diváka vzniká to důležité napětí. Takhle pracuje jen málo režisérů. Často totiž počítají s tím, a v něčem mají možná i pravdu, že herec by si takové věci měl dělat sám. Pak ale nemá s ostatními společnou řeč. Moc nás to baví. Přemýšlím, že jedna z ruských písní by se hodila i do mého vlastního repertoáru. Baví mě, když nám na koncertě zní různé jazyky – angličtina, čeština, francouzština, srbsština. S naší geniální zpěvačkofilétnistkou Kristýnou Farag si snad na vánočním koncertě zazpíváme i jednu tureckou písničku, než nás nadobro opustí. Odjíždí totiž do Anglie.

Kristýna Farag geniálně zpívá vaši píseň ORL – Koloraturní árie Otorhinolaryngologie. Kdo ji bude zpívat po ní?

To nevím. Kristýna je úžasná osoba. Pro mě byla velkou oporou, ale musím to zvládnout bez ní. Je to ztráta i pro Cabaret Caletour.

V létě jste na Instagramu sdílel fotky z návštěvy Gruzie. Jak jste se tam měl?

A to jsem na sítě nedal to nejzajímavější. Navštívili jsme třeba opuštěné lázně, které nám doporučili místní. Je to malé městečko duchů. Bývalo tam dvacet dva sanatorií, dnes funguje jen jedno. Všemi budovami se dá procházet, prorůstá jimi příroda, zároveň jsou velmi zachovalé. Najdete tam viset ze stropů křišťálové lustry, na zemi dřevěné parkety. V jedné takových lázních jsme dokonce přespali.

Jen s batohem jezdíte na dovolenou často?

Snažím se. Do Gruzie jsem vždycky chtěl. Mám rád autentické destinace, které mají výrazné

ale vidět, protože za deset let to tam bude jako ve Švýcarsku. Jsou to údajně nejvyšší položené obývané vesnice v Evropě a mají specifické domečky se strážními věžemi. Ale teď už tam rostou hotely. Turisté tam chodí track mezi čtyřmi vesnicemi, přičemž většina z nich si zaplatí transport svých kufrů na kolečkách a jdou si po horách s batůžkem. Pak dojdou do hotelu, kde už na ně čeká kufr, pokoj a zaplacená věča. A je to strašně cenově napálené. Když si člověk nese všechno sám, má k cestě úplně jiný vztah. Chápu, že je to bez těžkého batohu fajn, ale jde o princip.

Vy jste se napálit nenechal?

Gruzinci nemají zdravé byznysové myšlení – podle mě za to může náhlý náraz kapitalismu po období Sovětského svazu jako u nás v devadesátkách. Ceny napálí úplně nesmyslně. Šli jsme se třeba podívat na promítání skvělého filmu Dede, který se točil přímo ve vesnici Ušguli. Projekční plátno byl otočený banner přitlučený ke kamenné zdi, zvuk šel jen z počítače – a chtěli dvě stovky za lístek. Moje slečna mě musela uklidňovat, protože já jsem na tyhle věci rozčilovací. Snažil jsem se jim vysvětlit, že tohle není byznys, protože diváci jsou otrávení, už jim sem nikdo nepříjde, že to mají drahé, a přitom nepustí ani bedny. V jedné vesnici chtěli za dvě instantní kávy 300 korun! Trasu maršrutkou, kterou místní jezdí za sto pade, si účtovali za šest set. Ale samozřejmě to jsou jen ty turismem pokřivené destinace. Jinak je to pohostinný národ.

Kam pojedete příště?

Už dlouho chci do Indie. Pro začátek do Ladaku na severu. Chci ještě vidět Tušetii, východ Gruzie, kam se moc nejezdí. Ještě bych si chtěl sám projet Balkán a podívat se do Japonska. Asie mě hodně zajímá.

Kromě záliby v exotických destinacích máte i exotického mazlíčka, a sice oblovku žravou, velkého šneka jménem Ambrož. Jak se má?

Skvěle! Už mám Ambrože IV., z mých zkušeností se totiž dožívají tak čtyř let. O jednom už jsem si dokonce myslel, že umřel, ale nakonec

Muzikál Lazarus podle Davida Bowieho a dramatika Endy Walshe uvádí pražské Divadlo Komedie.

Drama Hordubal (dole) mělo premiéru v Národním divadle na začátku prosince (vlevo Igor Orozovič, vpravo Jiří Štěpnička).

zacnovanou neorganizovanou kulturu, nesmaznutou západním myšlením. Odmalička jsem s turistickým oddílem jezdil do Rumunska, ještě než tam Evropská unie začala stavět silnice. Z hlediska dobrodruhů to šlo do kytek, ale chápu, že pro zemi samotnou je to dobré. Spali jsme tehdy u bačů, v kláštrech. Člověka všude hostili. V Gruzii už to jde ale také do kytek.

Co jste zažil?

Navštívili jsme třeba překrásnou horskou oblast Svnetie, kam jezdí úplně všichni. Chtěl jsem ji

zanechat ozi. U nich je vlnoda, ze se o ne clovek nemusí moc starat. Stačí jim okurka, a když jim není dobře, nemají vhodnou vlhkost nebo jim je zima, zavíčkují se a vylezou, až když je to dobrý. Ale žerou i z ruky a jsou poměrně komunikativní. Navíc nevydávají žádné zvuky. Ale už jsem si říkal, že bych je měl víc využít. Účinkují ve znělce mých YouTube hororů Sto hororů ve sto slovech a taky jsou v úvodu naší knihy Cabaret Calembour – Všechno nejlepší. U každého, kdo je zná, jsou kultovní.

Foto Divadlo Komedie, ND

[« zpět na začátek](#)